

Martie 1941

Dragă Domnule Manoliu,

N'aș vrea să judeci greșit scrisoarea mea. Știu, ca și D-ta, că un critic teatral, dacă vrea să-și tipărească impresiile cu sinceritate și convingere, are de supărat multă lume. Și mai știu că noi, actorii, trebuie să jucăm bine, ca să fim pe placul tuturor, iar dacă n'am reușit să facem acest lucru, n'are rost să ne supărăm pe cel care ne-o spune, cind el este de bună credință, ba încă — dacă ne-am putea ridica pînă la acea seninătate desăvîrșită — ar trebui să mulțumim celui care este aspru cu greșelile noastre.

Știu că ești de bună credință față de mine; m'ai lăsat să cred chiar, cu anumite prilejuri, că-ți sînt simpatic, ca om. Mai știu, de asemenea, că nu-ți plac, ca actor, fiindcă în nici o cronică n'ai alăturat numelui meu vre-un adjectiv bun. Din pricina aceasta, oricît ași vrea să te cred întotdeauna, îmi este cu neputință, fiindcă atunci ar trebui să ajung la convingerea că sunt un nechemat, și n'am ce căuta pe scenă, și că cei care afirmă contrariu, se înșală toți.

Iată de ce aprecierile D-tale, matematic prevăzute, mă deprimă, dar nu mă supără.

Fie-mi îngăduit deci, să-ți spun că, de rindul acesta, ai avut perfectă dreptate,

REVISTA REVISTELOR „Plays and players”

După aproape trei ani de întrerupere a apariției, una dintre cele mai importante publicații britanice de teatru, revista „Plays and Players”, a revăzut lumina tiparului. Numărul asupra căruia ne-am oprit (343, aprilie 1982) conține articole teoretice, interviuri, cronici ale premierelor lunii la Londra.

Reține atenția o pasionantă profesiune de credință semnată de Irving Wardle, cronicarul drama-

tic al ziarului „Times” care pledează pentru implicare ideologică, pentru responsabilitate și receptivitate în exercitarea actului critic, pentru modestie și probitate.

La rubrica „Intrarea actorilor”, un articol al lui Nicholas de Jongh analizează stadiul actual al artei spectacolului, în Marea Britanie. Alte titluri „Două doamne de la Stratford” de Christopher Edwards (comentariu asupra rolurilor realizate, în actuala stagiune, de actrițele Sara Kestelman și Sineed Cusack, la Stratford-upon-Avon); „Reacție la «frige» de John Rus-

și că în critica aspră ce ai făcut jocului meu din „Aimée”, am găsit propriile mele aprecieri. Într-un spectacol intervin însă o mulțime de factori care nu te lasă întotdeauna să faci ce-ai vrea să faci tu, ba chiar te induc în eroare. Am văzut din seara premierii, după răceala publicului, cu care nu m-am întilnit decît rare ori — iartă-mi lipsa de modestie — că am dus rolul pe drum greșit. Poate că D-ta să fii sceptic în fața hotărîrii mele de a schimba linia rolului, dar eu o voi face totuși, fiindcă nu vreau să-mi alienez mult-puținul public care crede în jocul meu.

Iată de ce ți-am scris, dragă Domnule Manoliu. Fiindcă am socotit că datoria unui critic nefiind să pedepsească sau să jignească, ci să îndrepte, ți-ar fi agreabil să afli că severitatea nu ți-a fost de prisos. Am desprins lucrul acesta din activitatea critică a lui Sarcey, care — cu toată pornirea lui nedreaptă față de vre-o doi actori — a făcut mari servicii interpreților teatrului francez.

Încă odată te rog nu judeca greșit rîndurile mele, și în special nu le considera ca o încercare de captare a bunăvoinței D-tale — lucru pe care nu l'aș vrea cu nici un preț.

Cu vechile sentimente,
ss. Pop Marțian

sell Taylor (prezentare a personalității și creației tinerilor dramaturgi Paul Kember și Michael Wilcox, proveniți din școala teatrului marginal, frige), „În spatele frige-ului” de Christopher Edwards (discuție cu doi — de asemenea, tineri — reprezentanți ai teatrului marginal: Michael Batz, conducător al companiei „Yorick & Players”, preocupată de valorificarea unor texte clasice neglijate, și John Chapman, lider al grupului „Paine's Plough”, care promovează sistematic creația dramatică engleză actuală)

A. G.